

МИЛАН РАКИЋ
ЈЕФИМИЈА *

Јефимија, ћерка господара Дrame,
И жене деспота Угљеше, у миру,
Далеко од света, пуна верске таме,
Везе свилен покров за дар манастиру.

Покрај ње се крве народи и гуше,
Пропадају царства, свет васколик цвили,
Она, вечно сама, на злату и свили
Везе страшне боле отмене јој душе.

Векови су прошли и заборав пада,
А још овај народ као некад грца,
И мени се чини да су наша срца
У грудима твојим куцала још тада,

И у мучне часе народнога слома,
Кад светлости нема на видику целом,
Ја се сећам тебе и твојега дома,
Деспотице српска с калуђерским велом!

И осећам тада да, ко некад, сама,
Над несрећном коби што стеже све јаче,
Над племеном који обухвата тама,
Стара Црна Госпа запева и плаче...

* Јефимија. Жена деспота Угљеше, кћи цесара Војихне. После Маричке битке закалуђерила се и добила име Јефимија. Њено име није познато.

Извор: Милан Ракић, *Песме*, Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, 1998.